

Arrest

nr. 148 863 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2012 tot afgifte waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 14 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Eerste beslissing:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2010 werd ingediend door :

A.G. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat zij haar land van herkomst ontvlucht is en er onmogelijk naar kan terugkeren. Zij beroept zich op de Internationale mensenrechtenverdragen en in het bijzonder het EVRM. Betrokkene verzuimt het echter om nader te verklaren waarom zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren en zij preciseert evenmin in welke zin zij recht heeft op de bescherming van het EVRM. Zij legt evenmin bewijzen voor die deze loutere beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor een strafrechtelijke vervolging in haar land van herkomst, omdat zij illegaal in België heeft verbleven en zij zich niet bij de ambassade van Oekraïne zou geregistreerd hebben. Zij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor strafrechtelijke vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De overige elementen die betrokkene aanhaalt, namelijk de verklaring dat zij sinds juli 2004 ononderbroken in België zou hebben verbleven, dat zij werkbereid zou zijn, het feit dat zij Nederlandse les heeft gevolgd, dat zij lid is van een hobbyclub, dat zij lid is van de bibliotheek en dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, zijn elementen van integratie. Deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel

en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

1.3. Op 4 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, het betreft de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asieibeleid meegedeeld op datum van 14/05/2012

wordt aan A.G. (V)

(...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 03.08.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1)

tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, {art. 7 alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980}, Niet in het bezit van een geldig visum”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de 'motiveringsplicht', van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt de schending ingeroepen van 'het beginsel van behoorlijk bestuur', het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, en, tenslotte, van het gelijkheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoekster licht haar eerst middel als volgt toe:

“Art 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen: Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht; Aangezien overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden ; de materiële motiveringsplicht vereist dat de administratieve overheid dewelke moet beslissen rekening houdt met alle elementen van de zaak ;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd ; de formele motiveringsplicht vereist het bestaan van een motivering en het adequate karakter van deze motivering: Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn; De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing ; De motivering is niet afdoende als het gaat om : Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule,D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.) ;

1. Doordat de aangevochten beslissing dd. 14.5.2012, betekend op 4.7.2012, in haar motivering verwijst naar de arresten van de Raad van State dd. 2009 en 2011, waarbij de ministeriele instructie van

19.7.2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 en 9 bis van de wet van 15.12.1980, vernietigd werd, om te concluderen dat verzoekster de criteria van deze instructie niet meer kan toepassen, waardoor DVZ in casu in concreto geen rekening gehouden heeft met alle elementen van de zaak, nl. de feitelijke omstandigheden waarom verzoekster in België een aanvraag tot een humanitaire regularisatie indiende, zoals hoger uiteengezet onder I of samengevat :

- het feit dat verzoekster niet kan terugkeren naar Oekraïne waar zij bij gedwongen terugkeer daar het risico loopt op strafrechtelijke vervolging omwille van het feit dat zij zich in België niet heeft laten registreren zoals vereist is door de Oekraïense wetgeving,

- en het feit dat verzoeksters' aanwezigheid in België vastgesteld werd in 2007 door de stad Antwerpen (stuk 10 gehecht aan de humanitaire regularisatieaanvraag), tengevolge waarvan zij zich niet eerder tot de Belgische autoriteiten heeft durven wenden, gezien zij reeds 3 jaar illegaal in België verbleef vooraleer woonstcontrole door de stad Antwerpen op haar adres uitgevoerd werd in 2007 ; Terwijl overeenkomstig art. 62 van de vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu de door DVZ opgegeven motivering duidelijk geen rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan de zaak, zij eenvoudigweg en zichtbaar gemakkelijksshalve deze feitelijke elementen niet onderzoekt en zij derhalve minstens de materiële motiveringsplicht schendt;

2. Bovendien heeft de bestreden beslissing door bij de bepaling van de buitengewone omstandigheden geen rekening te houden met haar integratie, haar ononderbroken verblijf in België, haar werkbereidheid, haar taalkennis van het Nederlands, het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel tesamen met de artt. 10 en 11 van de Grondwet, geschonden ; Aangezien op het moment van de ministeriele instructie van 19.7.2009 buitengewone omstandigheden werden vermoed ; Aangezien tengevolge van de nietigverklaring van de ministeriele instructie de minister in de media verkondigde elke zaak in concreto te zullen beoordelen ; Aangezien de bestreden beslissing in casu op geen enkel moment rekening gehouden heeft met de mededelingen van de minister in de pers; Dat verzoekster alzo moet ervaren dat zij niet de mogelijkheid krijgt om in België een regularisatieaanvraag in te dienen op basis van de ministeriële instructie, daar waar andere kandidaat geregulariseerde dewelke eveneens in dezelfde aanvraagperiode een aanvraag indienden op basis van de ministeriele instructie en dewelke eerder in de tijd een beslissing van DVZ mochten ontvangen wel konden geregulariseerd worden op basis van een ontvankelijk verklaarde aanvraag, waar DVZ aldaar het vermoeden van het bestaan van buitengewone omstandigheden wel zal aanvaard hebben ; Aangezien de Belgische autoriteiten verzoekster alzo ongelijk behandelen in vergelijking met andere kandidaat geregulariseerden ; Dat de door de overheid gewekte verwachtingen in hoofde van verzoekster door de bestreden beslissing volledig met de voeten getreden wordt ; Dienvolgens moet doordat op onevenredige wijze afbreuk werd gedaan aan de rechtmatige verwachtingen van de rechtsonderhorigen worden vastgesteld dat de desbetreffende wetsartikelen van de wet van 8.7.2011 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel schenden ; In de huidige omstandigheden staat het vast dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden verschillend behandeld worden ; Kortom het verschil in behandeling berust niet op een objectief criterium maar is het resultaat van het toeval. Dit willekeurig criterium van onderscheid kan geenszins rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden; Dat hiermede niet alleen het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en gelijkheidsbeginsel geschonden werd doch tevens art. 8 en 13 van het EVRM (zie infra)".

2.1.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt in casu onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijnde de rechtsgrond van de eerste bestreden beslissing.

2.1.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.6. De bestreden beslissing van 14 mei 2012 verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag is dus of de verwerende partij op een deugdzame wijze tot de vaststelling is kunnen komen dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die de aanvraag in België zouden rechtvaardigen.

2.1.7. Verzoekster is in wezen van oordeel dat de vernietigde instructies van 19 juli 2009 hadden moeten worden toegepast op haar aanvraag en dat daardoor de buitengewone omstandigheden worden vermoed. Dienaangaande moet het volgende worden gesteld.

2.1.8. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoekster er zich niet op kan beroepen.

2.1.9. De stelling van verzoekster dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden binnen de discretionaire bevoegdheid doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012

uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is.

2.1.10. In de mate waarin verzoekster probeert aan te geven dat zij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Waar zij erop alludeert dat, mocht haar aanvraag eerder zijn behandeld, zij dan wel begunstigde had kunnen zijn van de instructie, kan worden volstaan met de vaststelling dat de behandeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet onderworpen is aan een bepaalde termijn, laat staan aan een vervaltermijn en dat de verwerende partij rekening moet houden met de juridische situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat zij de beslissing neemt.

2.1.11. Wat betreft de opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel dient te worden benadrukt dat deze beginselen niet impliceren dat een jarenlange administratieve praktijk in casu zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op deze beginselen beroepen.

2.1.12. Waar verzoekster er zich over beklagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus, samenvatten, op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.1.13. Verzoekster voert verder aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de elementen die zij had aangebracht. In het bijzonder verwijst zij naar (i) het feit dat zij niet kan terugkeren naar Oekraïne waar zij het risico loopt op strafrechtelijke vervolging, (ii) het feit dat zij reeds drie jaar illegaal in België verbleef vooraleer haar aanwezigheid werd vastgesteld door een woonstcontrole en (iii) haar integratie, werkbereidheid en kennis van het Nederlands.

2.1.14. De Raad stelt vast dat elk van de elementen die zij had weergegeven in haar aanvraag door de verwerende partij werden betrokken bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch niet werden weerhouden, op grond van de motieven zoals uiteengezet in de eerste bestreden beslissing. Het komt dan ook aan verzoekster toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Zij blijft daartoe volledig in gebreke. Bovendien toont zij ook niet aan om welke redenen de motivering niet afdoende zou zijn. Zich vergenoegen met vage en algemene beweringen, zoals verzoekster doet, volstaat uiteraard niet.

2.1.15. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. Verzoekster licht haar tweede middel als volgt toe:

“Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht; Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zake een bepaalde beslissing te nemen; In casu nam de Staatssecretaris nochtans een beslissing zonder met de elementen, hogervermeld onder nr. 1 en zonder met de feitelijke omstandigheden vermeld onder II, rekening te houden; Dat zij derhalve haar taak niet naar behoren vervuld heeft en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen heeft zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekster bezegeld heeft”.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.2.5. Onder verwijzing naar het eerste middel –verwijzing waartoe ook verzoekster zelf zich beperkt– stelt de Raad vast dat niet aannemelijk is gemaakt dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met alle in de aanvraag aangevoerde elementen, en al evenmin toont verzoekster aan dat het bestuur deze elementen niet deugdzzaam zou hebben beoordeeld.

2.2.6. Het tweede middel is niet gegrond. .

2.3.1. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 8 en 13 van het EVRM.

2.3.2. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, zij de zorgvuldigheid en redelijkheidsplicht schendt, maakt dit tevens een inbreuk uit op artikel 8 van het EVRM; Art 8 van het EVRM beschermt niet alleen het familiale leven in de strikte zin maar ook het privéleven van verzoekster ;

Dit recht houdt in : "relaties met andere levende wezens te vestigen en te onderhouden, ni. op affectief vlak voor de ontwikkeling en openbloeiing van zijn eigen persoonlijkheid.";

Art. 8 legt de verdragsluitende staat niet alleen de verplichting op van niet-inmenging, maar tevens verplicht zij haar om positieve verbintenissen op zich te nemen ;

Een verdragsluitende staat mag zich inmengen doch deze inmenging moet noodzakelijk zijn in democratische samenleving ;

De inmenging moet gesteund zijn op een onweerlegbaar sociale noodzaak en moet in verhouding zijn tot het wettelijk nagestreefde doel : de overheid moet in haar formele motivering aantonen dat zij de bezorgdheid had om een juist evenwicht na te streven tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk inzake de rechten van verzoeker ten opzichte van zijn privé en familiaal leven (CE 9.4.02, n°105.428; in dezelfde zin : CEDH, arrest "Berrebah" van 21.6.1998, Série. A n° 138, p. 24; CEDH, arrest "Barthold", o.c., §§ p. 5-59; CE, arresten n° 66.292 van 16.5.1997, n° 68.643 van 26.9.1997, enn° 78.711 van 11.2.1999.)

De inbreuk op de fundamentele rechten en vrijheden van verzoekster, die voortvloeit uit de bestreden beslissing moet in verhouding zijn tot het beoogde doel ;

Dat dit in casu niet het geval is; - een gedwongen repatriëring van verzoekster naar het land van oorsprong betekent dat zij aldaar zich blootstelt aan strafrechtelijke vervolging; De repatriëring van verzoekster betekent dan ook een brutale en onmenselijke aanslag die absoluut niet in verhouding staat met de fundamentele rechten en vrijheden van verzoekster, nl. het recht op een privéleven ;

*Een gedwongen terugkeer naar Oekraïne zou dan ook zware gevolgen kunnen hebben zowel op affectief als op psychologisch vlak ;
Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de artt. 8 en 13 van het EVRM”.*

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3.4. Het is de Raad vooreerst onduidelijk hoe verzoekster een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de Belgische overheden kan verbinden aan de beweerdte strafrechtelijke vervolging in haar land van herkomst. Verder moet erop worden gewezen dat reeds in de eerste bestreden beslissing van 14 mei 2012 duidelijk werd gemotiveerd omtrent de door verzoekster aangevoerde "internationale mensenrechtenverdragen en in het bijzonder het EVRM", en wel op de volgende wijze:

"Betrokkene verklaart dat zij haar land van herkomst ontvlucht is en er onmogelijk naar kan terugkeren. Zij beroept zich op de Internationale mensenrechtenverdragen en in het bijzonder het EVRM. Betrokkene verzuimt het echter om nader te verklaren waarom zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren en zij preciseert evenmin in welke zin zij recht heeft op de bescherming van het EVRM. Zij legt evenmin bewijzen voor die deze loutere beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor een strafrechtelijke vervolging in haar land van herkomst, omdat zij illegaal in België heeft verbleven en zij zich niet bij de ambassade van Oekraïne zou geregistreerd hebben. Zij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor strafrechtelijke vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

2.3.5. Aangezien in het uitgangspunt van het middel verzoekster enkel verwijst naar de risico's die zij beweert te zullen lopen in het land van herkomst, en naar haar 'fundamentele rechten en vrijheden', alsook naar de 'gevolgen op affectief en psychologisch vlak', zonder meer, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij reeds oordeelde dat haar beweringen niet worden ondersteund door enig (begin van) bewijs en dat zij daartegen geen enkel concreet argument weet in te brengen. Gelet op het gestelde in de eerste bestreden beslissing en bij gebrek aan enig objectief bewijskrachtig gegeven, kan dan ook niet anders dan worden vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt haar uitgangspunt aannemelijk te maken, zodat om die reden alleen al de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk is.

2.3.6. Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

2.3.7. Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS